

Handwritten signature and scribbles at the top left of the page.

บทละครวิทยุ
เรื่อง "อุปาทานช่วยควย"

บทประพันธ์ของ "คุณาวุฒ"

แสดงทางวิทยุกระจายเสียงกรมการทหารสื่อสาร

วันอาทิตย์ที่ 5 สิงหาคม 2499

สวัสดิ์ ท่านผู้ฟังที่รัก

การแสดงนาฏกรรมวิทยุ ของคณะนักร้องในค่ำวันนี้ นับว่าเป็นการ
แสดงในรายการพิเศษ ซึ่งจะได้เสนอเรื่อง "อุปาทานช่วยควย" บทประพันธ์ของ
"คุณาวุฒ" ณ บัดนี้

(ดนตรี.....เป็นโน)

(เสียงกระแทกเป็นโนของคนตีกลอง ฆ้อง ฯลฯ พร้อมกับเสียงจิ้งหรีดเพลง
ตามเสียงเป็นโน ทว่าเสียงไปคนละทาง)

ปริยา (ตะโกนห่าง ๆ) จิ้ง จิ้ง แหม ปวดหัวเหลือเกิน ทยุคเถอะ

(เสียงเป็นโนหยุด)

จิ้ง ย่าแก่ปวดหัวมีที่ เอาไม้

ปริยา ไม่ต้องทรอก ทยุคคิดเป็นโนนั้นแล้วที่ที่หายเอง คิดเป็นบ้าเป็นหลังอยู่ได้ หนวกหูจะตาย
อยู่แล้ว ไม่เห็นเป็นภาษา.....

จิ้ง อ้าว.....หูที่ฟังไม่ถึงเสียแล้ว ฟังใหม่ละคะ เมื่อกี้ถามมันจะสูงไปหน่อย

ปริยา ไม่ต้อง ไม่ต้อง มารวยที่ทุนตะเข็บเสื้อนี้ดีกว่า เคี้ยวจะไม่ทัน ยังต้องทำอะไรอยู่อีก
ถึงหลายอย่าง

(เสียงปิดฝาเป็นโน และเสียงฝีเท้าเดินพร้อมกับครวญเพลงที่ค้างไว้เบา ๆ)

ปริยา ไหนจิ้งว่าใช้ใครไปรับดอกไม้กับบุหงาสำหรับแจกเป็นของขวัญแซกหน้า ป่านนี้ยังไม่เห็นเอามาอีก เอ้อ.....

จิ้ง ยุพดีกับกานดาละ เขารับเอาไปเอง รอเคี้ยวก็มา....ทำใจร้อนไปได้ อ้าว.....
ทำไมแคะตะเข็บออกเสียละคะ

ปริยา เออมันหลวมไปหน่อย ช่างร้านนี้เห็นจะต้องเลิกเสียที ไม่เคยได้สนใจเลย ไม่เอื้อมหลวม
ก็หลุดตก จิบมันอยู่ เป็นยั้งจิ้งทุกที นี่จิ้ง...เธอช่วยเย็บตรงนั้นะ ที่ที่แคะไว้นั้นะ ตัวนี้ต้อง
ใช้ตะกั่วครกตอนเช้า ที่จะลองดูครกหน้าคู่อีกทีนี้ เฝ้ามมันยังงั้นจะได้มีเวลาแก้มัน เคี้ยวที่จะตอง
ไปร้านทำผมอีก.....ว่า...รอยแปด

จิ้ง ก็รู้ว่ารอยแปดแล้วแต่ทำไมคะ..?

(มีเสียงกรรไกรทิ่มผ้าดัง กร๊ับ ๆ ไปควยแล้วก็หยุด แล้วก็ดังใหม่)

ปริยา ไม่แต่งแล้วจะทำยังงั้นละ

จิ้ง ก็ ไม่ทำยังงั้น กอดอยู่ไปเฉย ๆ แล้วนี้คุณสาทิคตองยุ่งยังงั้นอีกหรือปล่าวคะ?

ปริยา ฝ่ายเจ้าขาวสบายจะตาย เขาไม่เหมือนเราทรอก มีชุดเคี้ยวตลอดงาน ป่านนี้มีเอ้อละเหย
ไปแล้วหรือ เขาเขาก็มาใส่บารด กับเพื่อน ๆ 2-3 คนที่ กลางวันก็มาไหว้ผู้หลักผู้ใหญ่ฝ่ายเรา
แล้วก็ร่อนน้ำกัน เย็นก็มีเลี้ยง ฝ่ายเราสิ ต้องมาชุกนั้นเปลี่ยนมาชุกนี้ แล้วก็ตองไปชุกโน้น
ไปชุกนี้จะตองเตรียมรับแขก เตรียมของแจก ก็มันรอยแปดจริง ๆ ที่แกลงว่าเมื่อไรละ

จิว เลื่อ.... เป็นจิวไม่แคงเด็ด เห็นอย่างงี้กลัวเสียแล้ว
ปรียา ไม่แคงแล้วจะทำยังงี้ละ ..ก็....ก็เรารักเขานี้ เราอยากรักเขาเองไซ้ไหมละ
จิว ก็ไม่ทำยังงี้..... ก็อยู่ไป ..
ปรียา พอ.....พอจิว พยายามหาคำตอบใหม่ๆเสียบ้างเถอะ
(เสียงรณนทกคแทรก เร่งหลายครั้ง ~~อูระระโกล~~) กรี๊
ปรียา แหนะจิว โผล่ไปคูหิ ไครมากกกริงเรียก ยุพคิกับกานคานัง.....
(เสียงผีเห่าเคิรออกไป แล้วพุกมาในระบะทาง)
จิว ไม่ไรคะ คุณปกรณคะ แหนะ เขามาแล้ว (ตะโกน.....อยู่.....อยู่บนนี้คะ
คุณกรณ พี่ปรียาก็อยู่ ขึ้นมาซิคะ)(เสียงธรรมคา)...นำคาคันเขี้ยวคะ ยังกะถูกไคร
เลี้ยวพะมาสิน
(เสียงวิ่งขึ้นบรรไดโครมครามอย่างรีบร้อน)
ปกรณ คุณปรียักรับ (กระหึกระหอบ) คุณปรียอยู่หรือเปล่า...?
ปรียา อยู่คะ แหมยังกับวิ่งหนีไครมา เขามาซิคะ
ปกรณ (เสียงผีเห่าวิ่งถลันเข้ามาแล้วหอบ).....คุณปรีย.....
จิว (หัวเราะ)เลยพุกไม่ออกกัน
ปกรณ คุณปรีย.....เออ....สาทิศ
ปรียา (ตกใจ) คะ...อะไร สาทิศเป็นอะไรไปคะ
ปกรณ เออ.....สาทิศ....เออ.....นี่แะจะพุกยังงี้กัน
ปรีย ไร ยังงี้กันนี้.....สาทิศเป็นอะไรไป...ทำไมคุณกรณไม่บอก
ปกรณ สาทิศอยู่โรงพยาบาล หมอบอกไม่รอด
ปรีย (ร้องดัง) ภัย ... เป็นอะไรคะ
ปกรณ เออ...เป็นไอ้โรคที่ผู้หญิงเขารังเกียจกันนั้นแหละครับ ^{สมอง} ขึ้นสติหน้าคาวามจำไม่ได้
สติเลอะเลือนหมดแล้วครับ.....อย่างซา.....คงไม่เกิน 5 ชั่วโมงข้างหน้า
สาทิศได้รับเชื้ออย่างรุนแรงที่สุด
ปรีย (กักพันอย่างระงับความรู้สึกทอนจะพุกนึ่งสักอีกใจแล้วพุกเบาๆ) ได้รับเชื้ออย่างรุนแรง
ที่สุด เชื้อโรคผู้หญิง สาทิศเป็นโรคผู้หญิง.....
ปกรณ แหม.....แหมเสียใจควยที่เกิเหตุการณอย่างไม่น่านึกฝันขึ้นเช่นนี้ มันรวกเร็วจนเรา
ไม่อาจจะช่วยกันไว้ได้ทัน แหมเพิ่งรู้เมื่อเขานี้ละครับ แหมได้พยายามช่วยไว้อย่างเต็มที่
เกิน แต่ไม่ไหว ต้องพาไปโรงพยาบาล เพราะเครื่องมือเครื่องใช้มันค่อยพร้อมเพรียง
น้อย อย่าเสียใจกับคุณปรีย.....มันสายเกินไปเสียแล้ว ที่เราจะแก้ไขไว้ได้ทัน
แหมเป็นหมอ....แหมรู้ดี.....
ปรีย พรงนี้.....พรงนี้.....(ร้องไห้โฮออกมา)พรงนี้.....
ปกรณ พรงนี้ไม่สำคัญ ไม่มีอะไรสำคัญเลยครับคุณปรีย (ทอกระยะ) จิว....
จิว (เสียงสั่น) ซา

จิวช่วยคุณปรียไว้ควย.....การจะให้พักนอนเสียบๆ คุณปรียักรับ พยายามหัก
คณอย่าลืมว่า ยังมีแหมอีกคนหนึ่ง ซึ่งเป็นมิตรที่สคัญชื่ออูสมอ แหมเข้า

ใจว่าคงเสียใจไม่ได้ ถ้าจะร้องไห้ในวันนี้ให้มากก็ร้องเสียเถิด หวังว่าพรุ่งนี้
คุณคงจะหยุดร้องไห้ แล้วหัวเราะได้....

ปรียา (สะอื้น) โธ่ กรรมนี่คะ ดิ....ดิฉันไม่คิดเลย

ปกรณ เอาเถอะครับ วันนี้เราอย่าเพิ่งพูดเพื่งคิดอะไรกันว่าจะเป็นไปได้หรือเป็นไปไม่ได้
เลย คุณไปนอนร้องไห้ให้พอใจเสียเถิด ผมจะกลับไปโรงพยาบาลก่อน... ยังไงก็
ขอให้เห็นนาที่สุกท่ายของสาทิศ

ปรียา (ร้องไห้) ดิฉันไปด้วยคะ ดิฉันอยากเห็นนาที่นั่นด้วย

ปกรณ (เสียงแข็ง) ไม่ได้ คุณจะไปไม่ได้เป็นอันขาด คุณจะเห็นเขาสิ้นใจด้วยโรคร้าย
อัปรียาไม่ได้ คุณจะไม่มีความสุขตลอดชีวิต คุณจะทุเรศใจไปจนตาย เชื่อผมเถอะ
คุณอย่าไปดีกว่า ตอนค่ำวันนี้ ผมจะมาหาคุณปรียาอีก....

ปรียา โธ่ ให้ดิฉันไปด้วยเถอะคะ ดิฉันอยากเห็นเขาเป็นครั้งสุดท้าย

ปกรณ ไม่ได้....เชื่อผมซิ ผมไม่ได้หวังร้ายต่อคุณปรียาเลยนี่นา ผมไปละ....อย่าลืมว่า
ออกพบไว้.....

(เสียงฝีเท้า เสียงปรียาร้องไห้โธ่ และเสียงคนตรึมกระหึ่มขึ้น แล้วเสียงแผ่ว
เบาลง เสียงฝีเท้าเดินกลับไปกลับมาในห้องอย่างง่วงแล้วหยุดกึก)

ปรียา (กระเส้า) ฉันทนไม่ได้.....โธ่ จี๊ว ฉันท้องไปโรงพยาบาล
จี๊ว ไม่ได้คะ ที่ปรียาไปไม่ได้

ปรียา (โกซซ) ทำไม...?

จี๊ว ก็....ก็คุณกรรมสั่งไว้ไปไม่ได้ หนูไม่ยอมให้ไปหรอก

ปรียา ฉันทจะไป (เสียงฝีเท้ากระแทกโครม ๆ) ฉันทนไม่ได้

จี๊ว (วิ่งฉลุนเข้าขวางไว้) โธ่.... ที่บอกว่าไปไม่ได้ ไปไม่ได้.....

ปรียา ปล่อยให้ไป (สะอื้น) นี่ใคร ๆ เป็นอะไรไปหมดคะ บ้า....บ้าเหลือเกิน
ทำไมจะไม่ให้ฉันไป ในเมื่อเขากำลังจะตาย ทำไมไม่ให้ฉันไปดูใจเข้าข้าง
พรุ่งนี้เราก็จะแต่งงานกันแล้ว จี๊ว....บอกว่าปล่อย ฉันทอยากจะไปดูหน้าเขานัก
ว่าใจคนเสเพลจะเป็นยังไง โธ่.....

จี๊ว ไปไม่ได้คะ อีกเดี๋ยวคุณกรรมจะมา ฟังพี่สาวดีกว่าอย่าไปเห็นเลย มันคงไม่น่าดู
หรอก สำหรับหน้าคนเสเพลยังงี้

ปรียา (สะอื้น) งั้นจี๊วไปข้างนอก พี่อยากได้อยู่คนเดียว

จี๊ว อ้อ.....

ปรียา บอกให้ออกไป ฉันทอยู่คนเดียว อยู่คนเดียวก็ได้อีกหรือ ออกไปซิ.....

จี๊ว แหม.....

(เสียงฝีเท้าเดินออกไป มีเสียงคนตรีแผ่วเบาขณะปรียาพูด)

ปรียา สาทิศ....สาทิศ ในที่สุดชีวิตคุณก็จบลงอย่างง่ายดายเอง ฉันทเกือบไม่เชื่อเลย
ว่าคุณจะต้องสูญสิ้นลงด้วยเวลากระแทกหินและด้วยโรคเสเพลชาติชั่วถึงเพียงนี้
ฉันทคิดว่าคุณเป็นคนดี ฉันทถึงได้รักคุณ ฉันทคิดว่าคุณเป็นสุภาพบุรุษทุกกระเบียดนิ้ว
ฉันทจึงได้ตกลงใจยอมแต่งงานกับคุณในวันพรุ่งนี้ พรุ่งนี้ก็จะถึงวันของเราแล้ว

สาทิศ.....ฉันไม่คิดเลย อีกสองสามชั่วโมงเท่านั้น คุณก็จะจากฉันไป แต่ฉันไม่ได้
เห็นหน้าคุณเลย ไม่รู้ว่าเวลานี้คุณกำลังทำอะไรอยู่เพียงใด แต่....แต่คุณก็น่าจะสบาย
ได้แล้ว คุณไม่คิดถึงวันพรุ่งนี้ของเราเลยนะ

เห็นไหม...คุณ นั้นซุกใสมากของกัน ที่นางอ่อนขลิบทมกู คุณบอกว่าชอบ
สินี้ ฉันถึงได้เลือกแทนที่จะเลือกสี่เลือกคนก้อย่างที่คุณชอบ ฉันพยายามทำตามใจคุณเสมอ
เอวมันหลวมไปนิด ฉันก็กลัวว่าพรุ่งนี้ คุณจะไม่วางใจเป็นเจ้าสาวของคุณ นั้นซุกคร่น้ำ
ฉันกำลังจะลองมันอยู่อีกสักครั้งเพื่อให้แน่ใจ สี่ของมันเป็นชาวบริสุทธิ สมแก่เจ้าสาวของคุณ
แล้ว แต่คุณไม่คิดเลย....ไม่คิดสักนิดว่าคุณจะต้องคอยแทนเจ้าสาวบริสุทธิของคุณอย่างไร

(เสียงคนกรีดหูก มีเสียงกริ่งกัง 2-3 ครั้ง ก้องขึ้น)

ปริยา (เสียงกระซิบหรือลม) จีว....คุณกรนใช่ไหม

จีว (ตะโกนตอบ) ไม่ใช่ค่ะ คุณก็ยกานคาเอาดอกไม้กับพวงมา

ปริยา (กระซิบเท่าที่ควรร้องไห้) เอาไป.....เอาไป อย่าเอามาให้เห็นนะ เอาไป
ให้มัน....ฉันไม่ต้องการแล้ว จีว แกอย่าให้ใครเข้ามาในห้องนี้นะ ฉันจะอยู่คนเดียว

(เสียงพี่เข้าเงิน แล้วมีเสียงคนกรีดแล้วขึ้นขณะปริยาพูด)

ปริยา อีก 2-3 ชั่วโมงข้างหน้า คุณก็จะต้องสิ้นใจ....ผมคงตายใจครั้งสุดท้ายแล้วอน
สงหนึ่ง ผมขอถามว่าคุณน่าจะจำใจไม่ได้ สักสิ่งก็เพื่อเจอไม่เป็นผู้เป็นคน
เออ....คุณกำลังจะตาย แล้วก็ตาย ร่างของคุณคงแข็งเป็นหิน นัยตาโพชนและ
ซึก.....แขนคุณ เท่าคุณ ทั้งร่างกายของคุณคงเหมือนเหล็กอะไรสักอย่างหนึ่ง
วิหค ต่อจากนั้น เขาก็จะเอาขี้ขาวมาถมมิดจนแน่นเปรี๊ยะ แล้วตราสังข์ คุณจะได้ไม่เห็น
โลกประหลาดคุณนี้อีกต่อไป.....สาทิศ เขาจะยกคุณเข้าไปวางไว้ในโรงสี่เหลี่ยม
แคบ ๆ แล้วยกไปฝังขึ้นมิด....ปิดสนิท คานสปีทหรือจะหนีกระชากขึ้นไปวางและ
ยกก้อนหินกระหน่ำลงไป.....กระหน่ำมันลงไป.....

(เสียงคนโยกตะปูในกระดกเป็นจังหวะ พร้อมกับเสียงพูดกันเสียงงั้นเป็น
เสียงผู้ชาย)

ปริยา (ร้องหวีดแล้วร้องไห้) สาทิศ....สาทิศ ~~ฉันเสียใจที่คุณต้องตาย~~ ~~ฉันเสียใจที่คุณต้องตาย~~ ~~ฉันเสียใจที่คุณต้องตาย~~
~~ฉันเสียใจที่คุณต้องตาย~~ ~~ฉันเสียใจที่คุณต้องตาย~~ ~~ฉันเสียใจที่คุณต้องตาย~~ ~~ฉันเสียใจที่คุณต้องตาย~~
คุณเข้าไปอยู่ในห้องเสียแล้ว....(สะอื้นแล้วเงยหน้าขึ้นดู) พุดเสียงกระเส้า)
อุปาทาน....อุปาทานจริง ๆ นั่นแหละ คุณยังไม่ตาย สาทิศ....ฉันออกอุปาทาน
ถึงคุณไม่ได้ อุปาทาน....ฉันมีอุปาทานไปเอง (ร้องไห้อีก แล้วเสียงเจ้าอาวาส
โครม เสียงฆ้องทำวัตร เสียงฆ้อง จีวร้องหวีดอย่างตลกอกกใจ)

(คนกรีดกระพริบขึ้นแล้วนั่งเบาะง)

ปกรณ ชะอำเป็นยังงั้นบ้างกับคุณปริยา แหม เกือบเกือบเจ็บนะ ความจริงผมเกือบ
จะตามลงไปแล้ว แดงตามมันมืดหัวเหือเกิน

ปริยา (หัวเราะเบา ๆ) อ้วนขึ้นไหมคะ...ผม

ปกรณ อ้วนขึ้น แหมใส่ขึ้น แล้วก็สวยขึ้น นึกกับเมื่อตอนคุณปริยาผมเจ็บลงไหม ๆ เป็นทอง

ปรีชา - ตอนนั้นถ้าไม่ได้หมอบปรกต์ก็คงแย่

ปรกต์ อ้อ... หมอบอื่นก็คงเหมือนกันนั่นแหละ หมอบคนไหนจะปล่อยให้คนไข้แม่ (หัวเราะ)

ปรีชา แต่คุณหมอบอกว่าคุณปรกต์เอาใจใส่ที่สุดนี่ละ หมอบคนอื่นก็คงไม่เป็นอย่างนี้

ปรกต์ (หัวเราะ) เพราะหมอบอื่น....เขาไม่.....ไม่หวังอย่างที่ผมหวัง อาจจะไม่ได้เอาใจใส่อย่างที่ผมเอาใจใส่ ตลอดเวลาคุณปรียาย้ำกันว่าผมไม่เคยเปลี่ยนแปลงความตั้งใจของผมเลย

ปรีชา แหม (หัวเราะ) บังหวังอีกหรือละ คิดว่าล้มเสียแล้วอีก หวังรวมไปกับบุญคุณด้วยหรือเปล่า

ปรกต์ เรื่องบุญคุณไม่มี เพราะเป็นความสมัครใจของผมจะทำได้เท่านั้น (หัวเราะ) ที่จริงนี่นะ เพราะถึงเวลาแล้ว คุณปรียาเคยพูดกับผมไว้อย่างไร เมื่อก่อนจะตัดสินใจ เอ้อ คัดสินใจแต่งงานกับสาทิคนะ ผมยังบอกคุณปรียานะว่าผมไม่ได้เสียใจเลยในการที่คุณปรียาเลือกเอาสาทิศ เพราะในระหว่างผมกับสาทิศเราเป็นเพื่อนรักกันมานานคาดเสียดลใจกันและกันได้ แค่อีกคนที่ปรียาเลือกเป็นคนอื่นนอกจากเราทั้งสองผมจะเสียใจหมด

ปรีชา แล้วคิดกันต่อยังไงละ

ปรกต์ ลืมแล้วไซ้ไหม

ปรีชา ไม่ลืมละ แต่อยากจะทวนความทรงจำของคุณปรกต์อีกสักหน่อย

ปรกต์ ตอบผมว่ายังงี้ไซ้ไหมว่า ถ้าไม่มีสาทิศผมก็เป็นฝ่ายชนะ ไม่มีคนอื่นมารวมอยู่ในความหมายของคุณเลย แล้วผมยังเชื่อว่า โอ้เจ้าสาทิคนั้นะ เกิดมาสำหรับทำลายความหวังของผมเท่านั้นเอง แหมนั่น

ปรีชา ตามจริง ๆ ละอะ ตอนนั้นคุณปรกต์เสียใจบ้างไหม ทั้ง ๆ ที่สาทิศเป็นเพื่อนรักของคุณปรกต์นั่นแหละ

ปรกต์ มีหรือไม่เสียใจ แต่ว่าน้อยหรือมากเท่านั้นแหละ (หัวเราะ) คราวนี้คุณปรียาคงจะไม่ปฏิเสธผมอีก เพราะไม่มีใครอีกแล้ว คนแต่จะได้ พบชัยชนะเสียบ้าง คุณไม่สงสารหรือ ถ้าหากจะให้ผมไปจนตลอดชีวิต

ปรีชา อ้อ..... อ้อ คราวนี้ คราวนี้คิดว่าคุณปรกต์อาจจะไม่เป็นแพ้อีกหรือละ แต่.....คุณปรกต์ตอบไปอีกสักหน่อยนะคะ อย่างน้อยที่สุดก็ให้ผมระยะนี้ไปเสียก่อน

ปรกต์ คุณยังลืมสาทิศไม่ได้อีกหรือ

ปรีชา มัน.....มันชอบกลละ บอกไม่ถูกหรอก

ปรกต์ (เสียงขมขื่น) ผม.....ผมก็ยังไม่ใช่คนชนะที่เสียไซ้ไหม ?

ปรีชา (เสียงดัง) ไช้....คุณปรกต์ คิดกันไม่รู้อะไรจะตอบคุณปรกต์ว่ายังไงดี

ปรกต์ อย่างที่ผมบอกคุณปรียาแล้ว คุณน่าจะลืมสาทิศได้แล้ว ถ้าหากว่าเขาได้จากคุณไปด้วยความเสเพลของเขาเท่านั้น ถ้าเขาจากไปก็ อย่างที่ไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงได้ ผมเห็นใจคุณถ้าจะต้องเสียใจจนไม่อาจจะลืมเขาได้จนตลอดชีวิต ผมไม่คิดเลยว่าสาทิศจะมีความประหลาดใจเช่นนี้ คุณน่าจะลืมเขาได้แล้ว คุณปรียาอ่อนแอเกินไป.....ก็หมายความว่าผมไม่เคยเป็นผู้ชนะตามเคย ไม่เคยได้ชัยชนะเลยในชีวิต

(เสียงหัวเราะ)

เล็ก เอ๊ยเจ้าขาว.....เจ้าขาว.....ทำไมอีกแก้วเดะวะ.

อุก ตรี สองคนนะไว.....(หัวเราะ)

เล็ก คนใดต้องเป็นผู้ขายหนอย.....

อุก ถ้าจะทิ้งชื่อตัวเอง เมื่อไหร่อย่าลืมบอกกันนะ

หญิง อู๋กาย ยังไม่ทันไรเลย จอทั้งชื่อ ตั้งเสียงเสียแล้ว หนั้นได้

เล็ก แล้วคนที่สอง ต้องเป็นผู้หญิงนะ

อุ๊ต เอ้าให้อยู่มือเลยคุณปริยั คุชี่ วันแรกมันก็เมาเสียไม่เป็น ผู้เป็นคนเสียแล้ว อะแหม....
แล้วยังไง ๆ อียบอกมันว่าผมยุ่งสงเสริมละ

ปริยา (หัวเราะ) ไม่ถึงอย่างนั้นหรอกคะ ใครซ่อนคอกน้อยช๊ะ

เล็ก ผมเอง.....ผมเอง แหม คำนับบรลัยเลย เอ้า ฮึบ..... พอไว้วัย ขึ้นไปนอนนะ
ปกรณ นอน นอนอะไระ เอา....ก็เหมือนกัน

เล็ก พอเดินได้ไหมหมอ.....

ปกรณ คลานไปได้ไหมวะ (เอ็ก.....)

(เสียงหัวเราะพร้อมกันและเสียงออกแรงหมม เสียงฝีเท้า)

เล็ก ห้องไหน คุณปริยั

ปริยา ห้องนี้คะ เข้าทางนี้ เข้าทางนี้คะ.....

(เสียงฝีเท้าถูกกัก เสียงอึดใจหามเพราะออกแรง)

ปริยา วางบนเตียงเลยคะ แหม ช่างไม่รู้ลึกตัวเอาเสียเลยหรือนี่ ชอบคุณนะคะ

เล็ก (หัวเราะ) คุณปริยัอยู่คนเดียวแล้วกันครับ ช่างลางไม่คองหวงหรอก ประเดี๋ยวมันจะ
หงายลงจากเตียง พวกผมสนุกกันเองได้

ปริยา ค่ะ ชอบคุณ

(เสียงฝีเท้าเดินออกไปพร้อมกับเสียงหัวเราะ)

(ดนตรีกระหึ่มแล้วเงียบเบา)

ปริยา (ถอนใจอย่างแรง) เขาน่ากลัวจะเขามากจริง ๆนะแหละ (เสียงฝีเท้าเดินไปไกล ๆ)

โถ ปกรณ คุณดื่มมากเหลือเกิน ไม่ควรจะดื่มมากสำหรับความสุขของเราวันนี้

เลย ชีวิตใหม่.....เรากำลังจะเริ่มชีวิตใหม่กันวันนี้แล้ว คุณควรจะให้มีชีวิตจิตใจ

สำหรับฉันบ้าง คุณไม่ควรจะปล่อยให้ฉันอ้างว้างเช่นนี้เลยนี่นา บ้านของคุณเงียบและ

กว้างเหลือเกิน

(เสียงปกรณครางคล้ายละเมอ)

ปริยา นอนนิ่ง ๆ ช๊ะ หัวคุณตกหมอนคะ ฉันจะยกให้ เคี้ยวคะ

(ปกรณครางอีกอย่างไม่เป็นภาษา)

ปริยา หน้ ฝ่าหน้คะ หน้ ฝ่า อากาศมันเย็นออกนะคะ..... แล้วคุณจะได้นอนสบาย

(เสียงฝีเท้าปริยาเดินไปมา และมีเสียงสวิตไฟแตกเป็นการปิดไฟ)

ปริยา (ถอนใจยาว) ฉันเห็นจะยังไม่ลง คับไฟแล้วคุณเหมือนจะยิ่งเงียบเสียด้วย

ฮือ...เปิดคิกว๊านะ.....

(เสียงฝีเท้าเดิน 2-3 ก้าว)

สาทิศ (กระซิบ) ปริยั ปริยั ปริยัจ้า.....

ปริยั (ชะงัก เสียงดังตกใจพร้อมกับเสียงดนตรีกระหึ่ม) ใคร....ใคร....ใครเรียก

(ดนตรีเงียบกริบมีเสียงฝีเท้าเดินพลุกพล่านคนเดียว) ใครเรียกฉัน ฉันจ่ะเสียงได้ยิน

นา ใครนะ.....ใคร...โห ใครทำไมไม่บอก เสียงเหมือนเหลือเกิน

สาทิศ (กระซิบ) ปริยั ปริยัจ้า ฉันมาแล้ว

ปรียา (ตกใจคนตรีกระหึ่ม) สาทิส สาทิส ฉันได้ยินเสียงเธอ สาทิส เธอมาหาฉันหรือ (ร้องไห้โฮอย่างคนกลัว คนตรีหยุดเจียบ)

สาทิส (กระซิบ) ฉันเอง....ปรียา ฉันมาหาเธอ แต่ฉันได้ตายไปแล้วด้วยโรคเสเพลนั้น....

ปรียา สาทิส สาทิสจริง ๆ นั่น หน้าแหละ เธออยู่ไหน ทำไมฉันไม่เห็นเธอ เอ๊ะ ตัวฉันทำไมเย็นเจียบเหลือเกินละ (เสียงผีเท้า) เธออยู่ไหนนะ สาทิส บอกฉันสิ เธออยู่ไหน

สาทิส (กระซิบ) ฉันอยู่ที่นี่ ปรียา อยู่ใกล้เธอนี้แหละ ฉันอยู่ใกล้ ๆ เธอตลอดเวลามาแล้ว ฉันรู้ เธอโกรธฉันมากใช่ไหม ฉันจบชีวิตของฉันรวดเร็วเหลือเกินนะ นั่นหมอปกรณ์ใช่ไหม (หัวเราะ)

ปรียา (กระซิบ) ใช่ค่ะ.....

สาทิส เขาเป็นผู้ชนะนะ เมื่อฉันสูญเสียไปแล้วละสิ เขาอ่อนล้าเหมือนคนตายจริง ๆ นะ วิญญาณของฉันถูกทรมานเหลือเกิน ปรียา ทั้ง ๆ ที่ฉันตายลงไปแล้วหัวใจของฉันก็ยังไม่หายเจ็บ ความรู้สึกของฉันยังตื่นนอนอยู่ไม่รู้จักจบสิ้น ปรียาที่รัก ไหนเธอก้าวเข้ามาข้างหน้าอีกสิ เธออยากรู้ไหมละ ว่าโลกนี้ประหลาดขึ้นหรือคนเราประหลาดขึ้น ก้าวมาสิ ก้าวมาสิ ก้าวมาอีก ก้าวเข้ามา

(เสียงผีเท้าถูกกัก และกักถูกกักอยู่ตลอดเวลา)

สาทิส ตามฉันมาทางนี้ ตามฉันมาแล้วออกประตูนั้น ออกไปสิ ผลักไปแรง ๆ มันก็จะออกเอง นั่น น่าน เปิดไฟสิ (เสียงสวิตช์แกรก) ปรียาเห็นไหมว่าห้องนี้มีแค่เครื่องหยูกยาของหมอปกรณ์ทั้งนั้น เดินเข้ามาอีกอย่าไ้ดังเลอะไรเลย เดินเข้ามา ปรียา เห็นกล่องสี่เหลี่ยมสีเงินนั้นไหม หยิบมันขึ้นมาเออะ หยิบขึ้นมาแล้วก็เปิดมันออก เอ้าเปิด..... ออกแรงนิด นาน.....เธอเห็นหลอดยาเล็ก ๆ 3 หลอดที่วางไว้หรือเปล่า เขียนสำคัญที่ปิคมันไว้ออกสิ แล้วหยิบมันขึ้นมา 1 หลอด ถือตี ๆ อย่านำให้ตก วางมันไว้ตรงหน้านั้นแหละ ข่ายมือนั้นเข็มฉีดยา นั้นกล่องเข็ม จับมันสวมใส่กันเข้สสิ (เสียงแก้วกระทบกันดังกรีก) แล้วนั่นตะไบเล็กสำหรับเลื่อยหลอดยานิด เลื่อยมันให้ขาดออกไป เลื่อยมันสิ

(เสียงเลื่อย ชุลิก ๆ ถูหลอดยานิด แล้วเสียงปลายหลอดดังกรีก)

คนเราจบชีวิตลงด้วยชตากรรมต่าง ๆ กัน ปรียาที่รัก ใคร ๆ เขารู่มกันค่านันหาว่าฉันทำลายอนาคตของตัวเองด้วยเหตุที่หน้าอัปลักษณ์ออกสู่เข่นนี้ ไหนเธอเลื่อยเสร็จแล้วหรือ เอ้า เอาหลอดยานิดคุยกยาเข้ามาในหลอด ให้หมดที่เดียวอย่าเร็วนัก เออ..... นั่นแหละ สีของมันเหลืองเข้มเสียจริงนะ กลับไปห้องนอนอีกครั้งเออะปรียา หมอปกรณ์ยังไม่ตื่นหรอก เขาเมามากรู้ไหม เขากินเหล้าเพื่อระงับจิตใจฟุ้งซ่านของตัวเอง ฉันรู้ ฉันรู้ วิญญาณของฉันยังไม่หลับจนหลังฉันนอนหลับ (เสียงผีเท้าปรียาเดินซ่า ๆ)..... ก้าวเข้าไปอีก มันไม่มีคเท้าไหนหรอก ไฟในห้องยามันส่องออกมา ไปที่มุ้งสิ นาน เปิดมุ้งออกและเอาขอเกี่ยวไว้ถือเข็มฉีดยาดี ๆ ชูปลายมันขึ้นให้สูง ๆ ไว้ อย่านำมือสั่นนักสิปรียา มันยังงั๊ว แขนซ้ายของหมอปกรณ์ที่ทอดเหยียดมานั้นงั๊ว เอามือกดตรงที่กล้ามเนื้อของเขาไว้ จีบปลายเข็มลงไป แทงลงไป กดให้มันกด นอน....ค้นปลายหลอดให้ ยามันพุ่งลงไป ค้น...ค้น.....

(เสียงปรกรณ์รongsราง เสียงหายใจหอบ แล้วเสียงตื่นคนตรีกระหึ่ม)

ปริญญ์
สาทิศ ปรีดิ์ ปรีดิ์ นี่ฉันเป็นอะไรไป
 อะ.....อะ.....

(เสียงฝีเท้าเซดอยถ่อออกมา)

สาทิศ อะ อะ เห็นไหม เห็นไหม ปรีดิ์ที่รัก นั่นแหละเชื้อโรคอัปลักษณ์โรคเสเพลอะไรที่ว่า
 นะ ทั้งหลอดที่เกี่ยว ฉันเองถูกหมอบกพรณแรงความตายด้วยวิธีเช่นนี้ เขาโกหกฉันสนิทว่า
 เป็นยารักษาประสาทบ้า ๆ อะไรที่ฉันควรจะนึกก่อนแต่งตน ฉันตายด้วยวิธีนี้ปรีดิ์ที่รัก เธอ
 ได้แก่แก่นให้ฉันแล้ว ชอบใจเธอมาก

ปรีญา (ตบเท้าให้ร้องไห้โฮสุดเสียง) ฉันเห็นคุณแล้ว สาทิศ คุณพระ นี่ฉันได้มาปรกณแล้วหรือ
 นี่ ฉันได้มาเธอแล้วหรือ โอ้ย....อุบาทวนบ....อุบาทวน นี่ฉันอุบาทวนไปเอหรือ
 อุบาทวน....ชวยควย....ช

(คนตรีกระหึ่มขึ้น และภายในเสียงคนตรินั้นมีเสียงปรกณร้องออกมาว่า)

ปรกณ ปรีดิ์ ฉันปวดแขนเหลือเกิน และปวดหัวใจด้วย ฉันเป็นอะไรไป โอ้ย.....
 ปวดเหลือเกิน....ปวด.....

คนตรีกระหึ่ม เฟคเอาท์

.....